

μπιελάρ

μπιελάρ, επίρρ. [από τα αρχικά της αγγλ. φρ. (b)eyond (l)ocal (r)epair (= πέρα από τοπική επισκευή, που δεν μπορεί δηλ. να επιδιορθωθεί επί τόπου)].

- *βγαίνω μπιελάρ*, **α.** (για μηχανήματα) αχρηστεύομαι: «έφαγε τέτοιο τράκο τ' αυτοκίνητο, που βγήκε μπιελάρ || θέλησε να επιδιορθώσει την τηλεόραση και την έβγαλε μπιελάρ». **β.** (για πρόσωπα) διαλύομαι από την κούραση ή από άλλη αιτία και εγκαταλείπω: «έκανα μονάχος μου τη μετακόμιση και βγήκα μπιελάρ || βγήκα μπιελάρ απ' το διάβασμα». **γ.** νικιέμαι κατά κράτος: «πήγα να τα βάλω με κείνο το θηρίο και βγήκα μπιελάρ».

- *το βγάζω μπιελάρ*, (για μηχανήματα) το αχρηστεύω: «σου 'δωσα τ' αυτοκίνητό μου να κάνεις μια βόλτα κι εσύ το 'βγαλεις μπιελάρ».

- *τον βγάζω μπιελάρ*, **α.** τον διαλύω από την κούραση και τον κάνω να εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια: «τον υποχρέωσα να δουλέψει με τους δικούς μου ρυθμούς και τον έβγαλα μπιελάρ». **β.** τον κατανικώ: «θέλησε να παλέψει μαζί μου και τον έβγαλα μπιελάρ».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας